

บันทึก

เรื่อง บริษัทศิริยานยนต์ จำกัด ร้องว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม
ในการขออนุญาตเดินรถประจำทาง

สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งมาโดยหนังสือที่ ๗๖๐๘/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๐๕ ว่า สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีได้เสนอขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับอำนาจของนายกรัฐมนตรีที่จะสั่งตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการเรื่องร้องทุกข์ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๐๕ ลงมติให้ส่งให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา

กรณีปรากฏว่า สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีได้เสนอรายงานเกี่ยวกับเรื่อง บริษัทศิริยานยนต์ จำกัด ร้องว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมในการขออนุญาตเดินรถประจำทาง คือ บริษัทศิริยานยนต์ จำกัด ได้ยื่นเรื่องราวต่อคณะกรรมการเรื่องร้องทุกข์ว่า บริษัทฯ ได้ยื่นคำร้องเรียนขอเดินรถประจำทาง สายที่ ๔๒ (ท่าเรือพรานนก - วังบูรพา) โดยถูกต้องตามประกาศของกระทรวงคมนาคม แต่คณะกรรมการให้สัมปทานเดินรถประจำทางไม่อนุญาต กลับไปอนุญาตให้ทางหุ้นส่วนจำกัดนิยมขนส่ง ซึ่งมีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์

คณะกรรมการเรื่องร้องทุกข์จึงได้สอบถามไปยังกระทรวงคมนาคม และพิจารณาโดยละเอียดแล้ว วินิจฉัยว่า ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรมจริง ๆ และคณะกรรมการให้สัมปทานเดินรถวินิจฉัยไปโดยไม่เป็นธรรม ซึ่งสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีพิจารณาเห็นพ้องกับคณะกรรมการเรื่องร้องทุกข์ และหารือไปยังกระทรวงคมนาคมว่าจะมีทางแก้ไขอย่างไรหรือไม่ กระทรวงคมนาคมได้ตอบยืนยันมาว่า คณะกรรมการให้สัมปทานเดินรถฯ วินิจฉัยถูกต้องและไม่มีทางแก้ไข

ปัญหาจึงมีว่า ถ้าหากว่า นายกรัฐมนตรีพิจารณาเห็นพ้องกับคณะกรรมการเรื่องร้องทุกข์ว่าการกระทำของคณะกรรมการให้สัมปทานเดินรถฯ กระทรวงคมนาคมไม่ชอบธรรมจริง ๆ หน่วยงาน นายกรัฐมนตรี จะสั่งแก้ไขได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๓) ได้พิจารณาแล้วมีความเห็น

มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๔๙๒ บัญญัติว่า

“เมื่อคณะกรรมการเรื่องร้องทุกข์พิจารณาเรื่องร้องทุกข์รายใดเป็นอย่างใดแล้ว ให้แจ้งคำวินิจฉัยไปยังนายกรัฐมนตรีและให้คณะกรรมการแจ้งไปให้ผู้เสนอเรื่องร้องทุกข์ทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการด้วยภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้นำคำวินิจฉัย

เมื่อนายกรัฐมนตรีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการแล้วได้จัดการไปเป็นประการใด ให้แจ้งให้คณะกรรมการทราบภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ และให้คณะกรรมการแจ้งผลให้ผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์ทราบด้วย ภายในกำหนดสิบห้าวันนับจากวันที่คณะกรรมการได้รับแจ้ง” นั้น

ไม่มีข้อความใดให้อำนาจคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ที่จะไปปลงคำวินิจฉัยของผู้อื่นได้ เป็นแต่ให้เสนอคำวินิจฉัย (เป็นทำนองความเห็น) ให้อำนาจ นายกรัฐมนตรีพิจารณาทั้งกฎหมายฉบับนี้ก็ได้บัญญัติว่าพณฯ นายกรัฐมนตรีต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยนั้น หรือมีอำนาจประการใดที่จะสั่งการหักล้างคำสั่งของเจ้าหน้าที่ผู้สั่งเดิมซึ่งสั่งการตามอำนาจที่กฎหมายให้ไว้

ฉะนั้น ในเรื่องที่ยกมานี้จึงต้องพิจารณาพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๔๙๗ ว่าได้ให้อำนาจประการใดไว้บ้าง

มาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๔๙๗ บัญญัติว่า

“ให้นายทะเบียนเป็นผู้ออกใบอนุญาตการขนส่งประจำทางโดยอนุมัติของคณะกรรมการและให้มีอำนาจข้อมำหนดในการประกอบการขนส่งประจำทางโดยอนุมัติของคณะกรรมการได้...” และเมื่อได้มีการออกใบอนุญาตไปโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว พระราชบัญญัติการขนส่งให้มีการถอนใบอนุญาตได้ต่อเมื่อผู้ประกอบการขนส่งปฏิบัติผิดเงื่อนไขดังที่บัญญัติไว้เท่านั้น ฉะนั้นเมื่อผู้ประกอบการขนส่งมิได้ปฏิบัติผิดเงื่อนไขใด ๆ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๔๙๗ แล้ว ไม่มีการจะถอนใบอนุญาตได้

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๐๕